

1455

Vingut

(ALDC, IX, 2163. Fa dos mesos *que no ha vingut*)

El participi del llat. cl. de VENIRE era VENTU, que en llat. vg. va passar a *VENUTUS, per atracció d'altres verbs que feien el perfet en -UI i el participi en -UTUS, com de BATTUERE, BATTUTUS (> *batut*). *VENUTUS va donar inicialment *venut* (cf. fr. *venu*, it. *venuto*), canviat en *vengut* per inducció de *venc*, *venga* i altres verbs amb radical velaritzat (cf. *cregut*, *dolgut*). Aquella forma, amb una *e* etimològica com la de *ve*, *venim*, *veniu*, etc., aviat es va canviar en *vingut*, amb pas de *e* àtona a *i*, per regularització amb *vinc*, *vinga*, que posseïen una *i* resultat del tancament de *e* per probable diftongació de la Ē (> [je]) condicionada per la iod (VENIO > *vieny > *viny → *vinc*; VĒNIAM > *vienya > *vinya → *vinga*). Les dues formes van coexistir durant segles, com mostra la doc. mall. on van conviure *vengut*/*vingut* fins al s. XIX (*Scripta* 2013),

quan va imposar-se *vengut* (com en eiv.), mentre que *vingut* ho va fer a la major part del men., com també al Principat. Són formes d'estructura iberoromànica *venit* 93, *veniu* (*viniiu* 100) (← *venido*).

Geogràficament, ha triomfat la variant innovada, *vingut*, al Principat, el men. i algunes localitats valencianes. La resta queda fidel a la *e* etimològica, després d'una convivència de les dues formes.

Vingut (model *sostingut*) és forma normativa des del *DOrt*, 1917; *vengut* (bal.) figura com a "Altres variants" a la *GIEC* (pàg. 317) i com a pròpia de l'àmbit restringit (parlars balearics i alguerès) a la *PEOLC Morfologia* (pàg. 51).

